

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Манжула Андрій Анатолійович – доктор юридичних наук, доцент професор кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ.

УДК 316.6: 159.92

ЛЮДИНОЦЕНТРИСТСЬКИЙ ПІДХІД В ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ СПРЯМОВАНИЙ НА ЗАХИСТ ПРАВ ТА СВОБОД ІНВАЛІДІВ

Євген СОБОЛЬ (Кропивницький)

У статті розглянуто реалізація людиноцентристського підходу до захисту прав та свобод інвалідів через призму проведення адміністративної реформи. Розглядається ідея децентралізації влади як одна із конституційних засад, на яких ґрунтується територіальний устрій держави, що стане поштовхом створення дієвих суб'єктів публічної адміністрації – державних представництв наділених контрольно-наглядовими і координаційними, а не виконавчими функціями, що концептуально вплине на реалізацію та захист прав та свобод інвалідів на рівні області, району, громади.

Ключові слова: інвалід, особа з обмеженими вадами розвитку, публічна адміністрація, органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування.

В статье рассмотрены реализация человекоцентристского подхода к защите прав и свобод инвалидов через призму проведения административной реформы. Рассматривается идея децентрализации власти как одна из конституционных принципов, на которых основывается территориальное устройство государства, которое станет толчком создания действенных субъектов публичной администрации - государственных представительств наделенных контрольно-надзорными и координационными, а не исполнительными функциями, концептуально повлияет на реализацию и защиту прав и свобод инвалидов на уровне области, района, общины.

Ключевые слова: инвалид, человек с ограниченными пороками развития, публичная администрация, органы исполнительной власти, органы местного самоуправления.

The article deals with the implementation of the human-centered approach to protect the rights and freedoms of people with disabilities through the lens of the administrative reform. The idea of decentralization of power as one of the constitutional principles, on which the territorial structure of the state is based, has been surveyed. It will stimulate the creation of effective public administration and government offices vested with control and supervision and coordination, but not the executive functions that conceptually affect the implementation and protection of the rights and freedoms of people with disabilities at the regional, district and community levels.

Key words: disabled person with limited disabilities, public administration, the executive authorities, local self-government.

Постановка проблеми. Сьогодні триває розбудова України як правової демократичної держави, в якій народний суверенітет є найвищою соціальною цінністю. Саме тому, як доречно підкреслює С. В. Петков, необхідне оновлення правової бази відносин держави з особою, які мають здійснюватися не лише в напрямі модернізації відповідальності людини перед державою, а й навпаки – влади перед людиною, що за сучасних умов є способом організації влади всього українського суспільства. Також одним із напрямів зовнішньої політики нашої країни має стати входження до європейських інституцій з метою створення європейської держави з високим рівнем життя [12, с. 4].

У вказаному ракурсі особливого значення набуває вироблення нових ефективних правових механізмів і подальше реформування у сфері реалізації та захисту прав і свобод малозахисених верств населення, насамперед інвалідів, що за позитивних результатів вказуватиме на сформованість та підтримання глобальних цивілізаційних цінностей широкими верствами населення та національною публічною адміністрацією. Належне забезпечення прав і свобод інвалідів, їх обсяг і характер також свідчатиме про високий рівень демократизації громадянського суспільства.

Метою цієї статті є дослідження шляхів реалізації людиноцентристського підходу до захисту прав та свобод інвалідів.

Виклад основного матеріалу. Прийняття Конституції України, а слідом і вироблення Концепції адміністративної реформи, що була покладена в основу реформування системи публічного управління указом Президента України від 22.07.1998 № 810/98 [14], стало початком якісно нового етапу в розвитку суспільства і держави, створило базу для її реформування. Одним із завдань реформування правової системи держави є проведення адміністративно-правової реформи. Для цього передбачається

послідовна реалізація як національних законів, так і вимог міжнародно-правових актів [7, с. 3].

У цілому під адміністративно-правовою реформою більшість вітчизняних науковців, розуміють комплекс політико-правових заходів, які полягають у структурних, функціональних і державно-службових перетвореннях, насамперед у сфері виконавчої влади, з метою перетворення її з владно репресивного механізму на організацію, що служить суспільству, і створення на цій основі ефективної системи публічного управління. Водночас однією із переваг адміністративної реформи, на відміну від інших вітчизняних реформ, є те, що вона з самого початку отримала належно теоретично опрацьовану методологічну базу її проведення [8, с. 7-8].

Метою адміністративної реформи в Україні є формування системи публічного управління, яка стане близькою до потреб і запитів людей, а головним пріоритетом її діяльності буде служіння народові, національним інтересам. Ця система має бути підконтрольною громадянам, прозорою, побудованою на наукових принципах і ефективною.

Для досягнення мети адміністративної реформи, згідно Концепції адміністративної реформи, реалізуються ряд завдань: запровадження нової ідеології функціонування публічної адміністрації як діяльності щодо забезпечення реалізації прав і свобод громадян, надання державних і громадських послуг; формування ефективної організації публічної влади як на центральному, так і на місцевому рівнях; формування сучасної системи місцевого самоврядування; організація на нових засадах державної служби та служби в органах місцевого самоврядування; створення сучасної системи підготовки та перепідготовки управлінських кадрів; запровадження раціонального адміністративно-територіального устрою.

Перелік завдань адміністративної реформи в Україні обумовлює її визначення як демократичних перетворень в державі та суспільстві, за якого реалізація та захист прав і свобод людини та громадяни є першочерговою ціллю публічної влади. Більше того, повноцінний правовий і соціальних захист інвалідів з боку органів державної влади та органів місцевого самоврядування засвідчуватиме про провадження діяльності національної публічної адміністрації згідно міжнародних демократичних стандартів. Водночас питання організаційної структури, функцій, кадрового забезпечення, взаємовідносин між органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими інституціями наділеними повноваженнями публічної адміністрації є важливим, але не першочерговим завданням.

На думку В. А. Дерезь, В. М. Селіванова, А. М. Школик, у кінцевому результаті зазначені заходи мають сприяти належному забезпеченню реалізації принципу верховенства права в сфері адміністративно-правового регулювання поєднаним із рішучим переходом до «людиноцентристської» ідеології. Покладений в її основу інститут прав людини спрямований змінити і вигляд власне публічного управління, вчиняючи значний вплив як на вітчизняну концепцію, так і на практику творення сучасної системи адміністрування в Україні [5, с. 240; 18, с. 7].

Фундатор людиноцентристської теорії побудови держави та діяльності публічної адміністрації В. Б. Авер'янов розвивав останнє твердження у низці своїх наукових праць, підкреслюючи, що перш за все, нова адміністративно-правова доктрина передбачає суттєву зміну розуміння суспільної цінності галузі адміністративного права. На противагу існуючому однобічному визначенню її переважно як регулятора владно-організаційного впливу держави на суспільні відносини і процеси, ця галузь у сучасному європейському розумінні виступає основним регулятором гармонійних взаємовідносин між публічною адміністрацією – суб'єктами державної влади і місцевого самоврядування – та громадянами.

В основу ж нової адміністративно-правової доктрини має бути покладена протилежна – людиноцентристська – ідеологія, згідно з якою, держава має, умовно кажучи, «служити» інтересам громадян (тобто діяти на благо людини) – шляхом усебічного забезпечення пріоритету її прав, свобод та законних інтересів у сфері діяльності публічної адміністрації [1, с. 7-10; 2, с. 240-247; 3, с. 87-92].

О. Ф. Андрійко, Ю. П. Битяк та Д. М. Лук'янець також наголошують на людиноцентристському підході, вказуючи, що вільне й ефективне здійснення прав людини – одна з головних ознак демократичного суспільства і правової держави. Відтак, права людини мають стати не якимось похідним завданням здійснюваних у сфері публічної влади перетворень, а їх найголовнішою метою, яка покликана принципово змінити історичну парадигму стосунків між державою і людиною.

Крім того, ці науковці додають, що глибинний сенс цієї зміни полягає в тому, щоб місце домінуючої в минулому ідеології «панування» держави над людиною посіла протилежна ідеологія «служіння» держави інтересам людини. Такий перехід можливий лише за умови дійсного запровадження передбаченого Конституцією України принципу верховенства права (ст. 8), який вимагає підпорядкування діяльності державних інститутів потребам реалізації та захисту прав людини, забезпечення їх пріоритетності перед іншими цінностями демократичного суспільства. Отже, найперше завдання якісного розвитку публічної влади в Україні полягає в необхідності рішучого подолання існуючої недооцінки ролі та місця держави у вирішенні проблеми прав і свобод людини, яка традиційно обмежується переважно захистом порушених прав [4, с. 147].

Вказану тезу цілком підтримує Г. І. Лиско, додаючи, що перехід до людиноцентристської концепції державорозуміння потребує суттєвого переосмислення характеру відносин між органами публічної адміністрації і приватними (фізичними та юридичними) особами. Відповідно до цієї концепції, роль держави зводиться до надання суспільству послуг, а відтак, її основне завдання – забезпечення можливості осіб реалізувати належні їм права, зокрема у відносинах з публічною адміністрацією. Однією із заборук успішної реалізації цього завдання є зважена та продумана дозвільна політика, за якої отримання дозволу фізичною чи юридичною особою є простою, прозорою та доступною процедурою [9, с. 152].

Слід погодитися, у тому числі з С. Г. Стеценком, на рахунок того, що зміна «державоцентристської» ідеології на «людиноцентристську», пріоритет служіння з боку держави людині – стане значним позитивним демократичним досягненням як українського суспільства, так і правового наукового усвідомлення вказаних досягнень [19, с. 47-48]. За таких умов рівень забезпечення реалізації та захисту прав і свобод інвалідів вийде на новий позитивних рівень. Особи із обмеженими функціональними можливостями стануть не декларативними, а реальними повноцінними членами суспільства, а показних дискримінацій щодо останніх суттєво зменшаться.

Отже, реалізація людиноцентристського підходу до захисту прав та свобод інвалідів за умов проведення адміністративно-правова реформа – це здійснення політико-правової реформи у сфері публічної влади з метою поліпшення стану захищеності прав та свобод інвалідів, шляхом оптимізації її організаційної структури, функцій, кадрового забезпечення, а також взаємовідносин між інституціями наділеними повноваженнями публічної адміністрації та членами громадянського суспільства.

На вимогу вітчизняного законодавця та з урахуванням людиноцентристського підходу адміністративно-правова реформа в Україні здійснюється у кількох напрямках: створення нової правової бази, що регламентуватиме діяльність публічної адміністрації; формування нових інститутів, організаційних структур та інструментів здійснення публічного управління, а також кадрове забезпечення нової системи публічного управління; зміцнення та формування нових фінансово-економічних основ функціонування публічної адміністрації; наукове та інформаційне забезпечення системи публічного управління, формування механізмів наукового та інформаційного моніторингу її функціонування.

З метою вирішення організаційно-практичних проблем, відбувалося постійне оперативне реагування з боку різних ланок національної публічної адміністрації. Прикладом, в указі Президента України від 29.05.2001 № 345/2001 «Про чергові заходи щодо подальшого здійснення адміністративної реформи в Україні» [16] наголошено, що кроки в питаннях реформування апарату публічного управління подекуди не ґрунтуються на використанні науково-системних поглядів та принципів.

Більше того, незважаючи на прийняття ряду указів Президента України, спрямованих на підвищення ефективності діяльності та зменшення чисельності працівників органів виконавчої влади, стан справ у цьому напрямі практично не поліпшувався.

У зв'язку із вищевикладеним, запропоновано Кабінету Міністрів України: внести дієві пропозиції щодо дальшого проведення адміністративної реформи, які б передбачали, зокрема, спрощення системи публічного управління, ліквідацію її неефективних ланок, запровадження уніфікованих структур апаратів органів виконавчої влади, тощо; здійснити заходи по підвищенню ефективності виконання контрольних функцій органів виконавчої влади за дотриманням Конституції і законів України; посилити спрямування діяльності місцевих органів виконавчої влади на забезпечення реалізації прав і свобод громадян, становлення та розвитку місцевого самоврядування на основі чіткого функціонального розмежування з повноваженнями виконавчої влади.

Характеризуючи етапи реалізації адміністративно-правової реформи в Україні (1998-2013 рр.), М. Я. Малиновський обґрунтовано зазначає, що їй бракувало системності, послідовності та наукового обґрунтування. У результаті кожна з проведених реформаций ознаменувала своєрідний перерозподіл владних повноважень, чергову кадрово-структурну перестановку, що не призвели до системних змін у формуванні оптимальної моделі публічної адміністрації, спроможної адекватно реагувати на сучасні виклики і загрози. Скорочення кількісного складу адміністративного апарату здійснювалося переважно за директивним підходом з неврахуванням необхідності узгодження цих заходів з потребою виконання конкретних функцій публічного управління та надання адміністративних послуг фізичним та юридичним особам [10, с. 21-22].

Більше того, як зауважували В. Б. Авер'янов та А. А. Пухтецька, мета «служіння» держави інтересам людини, хоч і знайшла пряме текстуальне відтворення в Концепції адміністративної реформи, але й до цих пір не стала пануючою ані в свідомості державних службовців, ані в практичній діяльності органів публічної влади. Це складне завдання, оскільки потребує якісно нового погляду на сутність та функціональну орієнтацію діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування [4, с. 12; 17, с. 140].

З метою вирішення зазначеної проблеми, питання зміни вектору розвитку публічної влади в Україні, більш широкого ніж закладено у Концепції адміністративної реформи в Україні, у наукових колах і українському політикумі піднімаються вже багато років. Останніми правильно обґрунтовується, що всі ланки публічної адміністрації є рівноправними та однаково функціональними. Лише за таких умов реалізація та захист прав і свобод людини та громадянина набуде ефективного вираження. Таким чином, наразі мова йде, у тому числі, про ідею децентралізації влади – одну із конституційних засад, на яких ґрунтується територіальний устрій держави (ст. 132 Конституції України).

Децентралізація означає такий спосіб визначення та розмежування завдань і функцій, за якого більшість із них передається з рівня центральних органів на рівень нижчий і стає власним завданням та повноваженням органів нижчого рівня. Можна також зазначити, що питома вага адміністративної діяльності покладається на місцеві органи або інші уповноважені державою суб'єкти. Така децентралізація влади в державі сприяє розвитку демократії, адже відбувається розширення впливу територіальних громад, соціальних груп та громадськості в цілому на справи публічного значення. Демократична держава завжди прагне залучити громадськість до здійснення публічних функцій урядування з метою оптимального задоволення різнобічних потреб людини та народу загалом [6, с. 13].

Децентралізація влади в Україні до останнього часу залишалася виключно теоретичним питанням, не будучи втіленим в практику. Зазначену ситуацію дещо змінило схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні від 01.04.2014 р. [15] та Плану заходів щодо реалізації Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні від 18.06.2014 р. [13], які є своєрідним розвитком і доповненням Концепції адміністративної реформи в Україні.

З метою досягнення позитивних результатів від проведення реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні Міністерством регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України підготовлено пропозиції щодо змін до Конституції України [11].

Основні зміни передбачають: запровадження трьохрівневої системи адміністративно-територіального устрою України – область, район, громада з повсюдністю місцевого самоврядування; передачу функцій виконавчої влади від місцевих адміністрацій виконавчим органам рад відповідного рівня; розподіл повноважень між органами місцевого самоврядування за принципом субсидіарності і наділення саме громад максимально широким колом повноважень; чітке забезпечення повноважень органів місцевого самоврядування необхідними фінансовими ресурсами, в тому числі через їх участь в загальнодержавних податках; ліквідація державних адміністрацій і створення натомість державних представництв з тільки контрольно-наглядовими і координаційними, а не виконавчими функціями.

Висновки. Отже, через призму людиноцентристського підходу аналізовані Концепція адміністративної реформи в Україні та Концепція реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні спрямовані на оптимізацію функцій і структури вітчизняної публічної адміністрації з метою підвищення рівня реалізації та захисту прав і свобод людини та громадянина. Разом із тим, держава має втілювати у життя весь комплекс передбачених законодавством правових гарантії у ході проведення реформаций, оскільки без цього не можливо буде досягти запланованої мети вказаних концепцій. Отже, до спеціальних правових гарантії у сфері реалізації та захисту прав і свобод інвалідів, які забезпечуються публічною адміністрацією, слід віднести: а) гарантії реалізації прав і свобод інвалідів – надання адміністративних послуг; б) гарантії захисту прав і свобод інвалідів – здійснення адміністративного судочинства, а також наглядові функції органів прокуратури.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Авер'янов В.Б. Нагальні завдання формування української доктрини адміністративного права: євроінтеграційний аспект / В.Б. Авер'янов, А.А. Пухтецька // *Вибори та демократія*. – 2007. – № 3 (13)/2007. – С. 6-15.
2. Авер'янов В.Б. Предмет регулювання адміністративного права та його “публічно-сервісна” складова / В.Б. Авер'янов // *Державне управління: європейські стандарти, досвід та адміністративне право* / [за заг. ред. В.Б. Авер'янова]. – К. : Юстініан, 2007. – 228 с.
3. Авер'янов В. Б. Людиноцентристська ідеологія як основа реформування українського адміністративного права в умовах інтеграційного процесу / В.Б. Авер'янов // *Держава та регіони. Серія Право*. – 2010. – Вип. 2. – С. 87-92.
4. Виконавча влада і адміністративне право : наукове видання / за заг. ред. В.Б. Авер'янов. – К. : Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. — 668 с.
5. Державне управління: європейські стандарти, досвід та адміністративне право / Авер'янов В.Б., Дерещ В.А., Школик А.М. та ін. – К. : Юстініана, 2007. – 288 с.
6. Децентралізація публічної влади: досвід європейських країн та перспективи України / [Бориславська О. М., Заверуха І. Б., Школик А. М. та ін.]; Центр політико-правових реформ. – К., Москаленко О. М., 2012. – 212 с.
7. Клименко М.М. Народний суверенітет, як основа адміністративно-правової реформи в Україні : навчальний посібник / М.М. Клименко; за заг. ред. В.П. Петкова. – К. : Дакор, 2011. – 216 с.
8. Коліушко І.Б. Виконавча влада та проблеми адміністративної реформи в Україні : монографія / І.Б. Коліушко. — К. : Факт, 2002. — 260 с.
9. Лиско Г.І. До питання природи дозвільного провадження та його місця у адміністративній процедурі / Г.І. Лиско // *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. – 2013. – Вип. 58. – С. 152–156.
10. Малиновський В. Я. Стан і перспективи адміністративної реформи в Україні / В. Я. Малиновський // *Наукові праці. Політологія*. – 2013. – Вип. 200. – Т. 212. – С. 18-22.
11. Офіційний сайт Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minregion.gov.ua>.
12. Петков С.В. Адміністративно-правова реформа в Україні : практикум / С.В. Петков. – Запоріжжя : Вид-во КПУ, 2010. – 225 с.
13. Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 18.06.2014 № 591-р // *Урядовий кур'єр* від 23.07.2014. – № 131.

14. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 22.07.1998 № 810/98 // Офіційний вісник України. – 1999. – № 21.
15. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : Розпорядження Кабінету Міністрів України від 01.04.2014 № 333-р // Офіційний вісник України. – 2014. – № 30. – Ст. 831.
16. Про чергові заходи щодо дальшого здійснення адміністративної реформи в Україні : Указ Президента України від 29.05.2001 № 345/2001 // Офіційний вісник України. – 2001. – № 22. – Ст. 985.
17. Пухтецька А.А. Європейський адміністративний простір і принцип верховенства права : монографія / відп. ред. В. Б. Авер'янов. – К. : Видавництво «Юридична думка», 2010. – 140 с.
18. Селіванов В.М. Людський вимір політики трансформації державного управління в Україні / В.М.Селіванов // Право України. – 2004. – № 10. – С. 4-10.
19. Стеценко С.Г. Адміністративне право України : навч. посіб. – вид. 3-тє, перероб. та доп. / С.Г. Стеценко. – К. : Атіка, 2011. – 624 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Соболь Євген Юрійович – доктор юридичних наук, доцент, завідувач кафедри державно-правових дисциплін та адміністративного права Кіровоградського державного педагогічного університет ім. Володимира Винниченка.

УДК 378

ПРАВОВА ОСВІТА НАСЕЛЕННЯ УКРАЇНИ: СИСТЕМНИЙ ПІДХІД

Лілія РЯБОВОЛ (Кропивницький)

Правову освіту населення України досліджено як системне утворення, цілісність, єдність певних компонентів, які у взаємодії та взаємозв'язках забезпечують виконання поставлених перед нею завдань і досягнення запланованого результату; структуру системи правової освіти описано як сукупність суб'єкт-суб'єктного, цільового, змістового, організаційного, результативного компонентів; встановлено чинники зовнішнього середовища цієї системи (соціально-економічний, соціокультурний, політико-правовий, науково-ідеологічний, історичний, педагогічний, методичний) та з'ясовано характер їх впливу.

Ключові слова: *правова освіта населення; система правової освіти; структура системи правової освіти; компоненти системи правової освіти; чинники зовнішнього середовища системи правової освіти.*

Правовое образование населения Украины исследовано как система, целостность, единство определенных компонентов, которые во взаимодействии и взаимосвязях обеспечивают выполнение поставленных перед этой системой задач и достижение запланированного результата; структуру системы правового образования описано как совокупность субъект-субъектного, целевого, содержательного, организационного, результативного компонентов; установлены факторы внешней среды этой системы (социально-экономический, социокультурный, политико-правовой, научно-идеологический, исторический, педагогический, методический) и выяснен характер их влияния.

Ключевые слова: *правовое образование населения; система правового образования; структура системы правового образования; компоненты системы правового образования; факторы внешней среды системы правового образования.*

It has been found out that legal education is understood primarily as an organized, purposeful, systematic process of forming of the system of legal knowledge, skills of lawful behavior, respect for the law.

Legal education of the ukrainian population has been studied as a system of education, integrity, unity of certain components which in interaction and relationships enforces its tasks and achieves the intended result. The structure of the system of legal education is described as a set of subject-subject, target, substantial, organizational, effective components.

The subject-component is formed by the interaction of basic legal education: subjects, which ensure distribution; subjects, who take it. The target component mediating the purpose of legal education of the population, provides specific direction of legal education.

The content component represents the concept of legal education as a combination of the following elements: legal information, systematic theoretical knowledge of the state law and legislation that absorbed those acquirements of legal education; practical skills and abilities; values, and attitudes, that are based on internalization of certain values (human, legal, moral etc.).

The organizational component mediates the organization and implementation of legal education and covers the following: regulations of governing the operation of the educational system; forms, methods, tools, technology, which are implemented through legal education and ensuring assimilation of its content and the goal (target output).

The effective component covers inspection, evaluation, assessment and learning outcomes directly. Its role in the educational system is that it allows to set the goal of its operation.

It was found that environmental factors of this system are: socio-economic, socio-cultural, political, legal, scientific, ideological, historical, educational, methodical. Socio-economic and cultural level of society have a system-effect on the educational system. They contribute to the social need for legal education that adapts teaching and formalize it as a goal of the system. Scientific (research and ideological) factor is important for the system of legal education due to the fact that the basis of legal education content, its achievements and development is legal science itself. It is fundamental for legal education at different levels that it affects jurisprudence today and elaboration of new thinking.